

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. J.**, zastoupen Mgr. Michalem Pleskačem, advokátem se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2019, č. j. 3 A 145/2017 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. MHMP 1216239/2017, bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 (dále též „správní orgán I. stupně“ nebo též „stavební úřad“) ze dne 31. 10. 2014, č. j. MCP6 085727/2014, kterým byla zamítnuta žádost právního předchůdce žalobce (společnosti DJ Česko, s. r. o.) o dodatečné povolení změny stavby – stavební úpravy bytové jednotky č. X umístěné v 7. NP objektu č. p. X, N. 18, P. (dále též „stavba“). Z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že žádosti nebylo vyhověno s poukazem na negativní závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče ze dne 7. 8. 2013, č. j. S-MHMP 250 675/2013 (dále též „závazné stanovisko odboru památkové péče“), resp. s poukazem na navazující negativní závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 20. 4. 2015, č. j. MK 15435/2015 OPP (dále též „závazné stanovisko Ministerstva kultury“), která byla vydána podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud neshledal důvodnými námitky zpochybňující zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. závazných stanovisek. Podle městského soudu byla stanoviska vydána v souladu se zákonem. Vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a jsou řádně odůvodněna. Stanovisko Ministerstva kultury důkladně vypořádalo odvolací námitky, přičemž i zpřesnilo, resp. doplnilo úvahy odboru památkové péče. Věcně se pak městský soud nezabýval námitkou, že obě závazná stanoviska jsou v rozporu se zásadou shodného rozhodování skutkově stejných či obdobných případů, neboť tato nebyla uplatněna ve lhůtě pro podání žaloby. Městský soud nevyhověl návrhu žalobce na vyžádání znaleckého posudku k předmětné stavbě. Městský soud neshledal důvodnými ani další žalobní námitky a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti, z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a z důvodu nesprávného právního posouzení. Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek stěžovatele, které pro přehlednost uspořádal takto. Podle stěžovatele městský soud pochybil, pokud neshledal nezákonnost obou závazných stanovisek. Městský soud pochybil i tím, že bez řádného odůvodnění nevyhověl návrhu na provedení znaleckého posudku. Podle stěžovatele měl městský soud vyžádat znalecký posudek a provést jej jako důkaz. V dalším stížním bodě vytýkal městskému soudu, že se nezabýval námitkou poukazující na rozpor závazných stanovisek se zásadou shodného rozhodování skutkově stejných či obdobných případů (§ 2 odst. 4 správního řádu). Městský soud tuto námitku nesprávně považoval za opožděnou. Podle stěžovatele byla tato námitka uplatněna v žalobě a městský soud se jí tak měl věcně zabývat. Stěžovatel dále obsáhle polemizoval s odůvodněním městského soudu k jednotlivým žalobním námitkám. Podle stěžovatele jsou závěry městského soudu nedostatečné a nesprávné. Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s posouzením věci ze strany městského soudu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

pokračování

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval i na nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[8] Podle uvedeného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[10] Optikou výše uvedeného nahlížel Nejvyšší správní soud na napadený rozsudek a neshledal jej nepřezkoumatelným. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového

stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku jednoznačně vyplývají důvody, které městský soud vedly k zamítnutí žaloby. Soud řádně vypořádal vznesené námitky, a v jejich mezích přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, resp. jemu předcházející správní akty. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému městským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163 atd.). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). K žádné takové vadě však v daném případě nedošlo. Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem ani v námitkách, ve kterých zpochybňoval zákonnost obou závazných stanovisek.

[12] Ze správního spisu vyplývá, že předmětná stanoviska byla vyžádána v řízení o dodatečném povolení stavby. Toto řízení bylo zahájeno v návaznosti na místní šetření provedené správním orgánem I. stupně dne 22. 1. 2013, při kterém bylo zjištěno, že právní předchůdce stěžovatele realizoval v památkové zóně Bubeneč nepovolené stavební úpravy. V návaznosti na uvedené zjištění bylo zahájeno řízení o odstranění předmětné stavby, v rámci kterého byla ze strany právního předchůdce stěžovatele podána žádost o dodatečné povolení stavby. Této žádosti správní orgán I. stupně nevyhověl rozhodnutím ze dne 31. 10. 2014, č. j. MCP6 085727/2014 s poukazem na negativní stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče, ze dne 7. 8. 2013, č. j. S-MHMP 250 675/2013, které je závazné pro výrokovou část rozhodnutí (§ 149 odst. 1 správního řádu). Podle § 149 odst. 3 správního řádu správní orgán neprovádí další dokazování a žádost zamítne, pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, což je i posuzovaný případ. Stěžovatel napadl uvedené rozhodnutí odvoláním, který zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017, č. j. MHMP 1216239/2017, a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění vyslovil souhlas se závěry správního orgánu I. stupně, který správně vyšel z negativního stanoviska odboru památkové péče, které bylo nadto potvrzeno i stanoviskem Ministerstva kultury vydaného podle § 149 odst. 4 správního řádu (stanovisko ze dne 20. 4. 2015, č. j. MK 15435/2015 OPP).

[13] Předmětná stanoviska, která sloužila jako podklad pro vydání rozhodnutí o dodatečném nepovolení stavby stavebním úřadem, resp. pro následné rozhodnutí o odvolání, vydaly dotčené orgány – orgány památkové péče. V pravomoci stavebních orgánů přitom „není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad sám. Stavební úřad je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009 - 163). „Dotčené orgány zaujímají ve správním

pokračování

řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017 - 32).

[14] Z další judikatury pak vyplývá, že „závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014 - 127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65).

[15] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je-li „závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“ (...) Podle Nejvyššího správního soudu je to „právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 správního řádu obsahovalo vylíčení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i představení úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“

[16] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že závazné stanovisko Ministerstva kultury dostalo shora uvedeným požadavkům. Ministerstvo kultury přezkoumalo předchozí (stručnější) stanovisko odboru památkové péče a vypořádalo se s nosnými odvolacími námitkami. Ve stanovisku je uvedeno i to, z jakých podkladů dotčený orgán vycházel a jak je hodnotil. Ačkoliv si lze zcela jistě představit ještě podrobnější a ucelenější argumentaci, vyplývá ze stanoviska Ministerstva kultury, z jakých důvodů bylo vydáno, resp. z jakých důvodů nesouhlasí s dodatečným povolením předmětné stavby. Takový jednoznačný závěr ostatně vyplývá i závazného stanoviska odboru památkové péče. Tímto důvodem je znehodnocení památkové zóny P. B., resp. charakteru tamní zástavby provedenou (nepovolenou) stavbou. Podrobněji viz stanoviska

dotčených orgánů, rozhodnutí správních orgánů a rozsudek městského soudu. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem i v tom, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Orgány památkové péče měly dostatek podkladů pro své závěry. Z ničeho přitom nevyplývá povinnost dotčených orgánů provádět vždy samostatné místní šetření. Místní šetření provedl správní orgán I. stupně (stavební úřad), přičemž výsledek tohoto šetření (jakož i další podklady) měly orgány památkové péče pro svá stanoviska k dispozici. Stěžovatel ostatně nezpochybňoval obsah listin založených ve spisu, resp. listin, ze kterých vycházely dotčené orgány. Netvrdil například, že by zjištění při místním šetření byla chybná, že stavba byla realizována v dovoleném rozsahu atp. Stěžovatel v žalobě a následně v kasační stížnosti poukazoval na nesprávnost odborných závěrů dotčených orgánů. Stěžovatel však nepředložil žádné odborné vyjádření, které by jeho názory potvrzovalo, resp. relevantně zpochybňovalo vyjádření příslušných odborných orgánů. Jinými slovy, stěžovatel nezpochybňoval zjištění správních orgánů a charakter provedených úprav, pouze v obecné rovině (bez náležité odborné podpory) zpochybňoval negativní dopad stavby na chráněné hodnoty. Brojil tedy proti odbornému posouzení provedených úprav ze strany příslušných orgánů – orgánů památkové péče. Ani správním soudům však nepřísluší posuzovat věcnou správnost závazného stanoviska. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65), „soud je toho názoru, že postupuje-li obecně krajský soud dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s., má přezkoumat jiný úkon správního orgánu pouze v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. Dle tohoto ustanovení rovněž platí, že soud přezkoumá zákonnost subsumovaného právního aktu a nepřezkoumává tedy jeho věcnou správnost, což by ostatně bylo například v případech přezkumu závazných stanovisek dotčených orgánů státní správy z odborného hlediska neproveditelné (...)“. S ohledem na výše uvedené pak nelze správním orgánům vytýkat, že žádosti o dodatečné stavební povolení nevyhověly. Jestliže bylo totiž v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne (§ 149 odst. 3 správního řádu, resp. § 51 odst. 3 téhož zákona). Taková podmínka byla naplněna i v nyní posuzované věci. Z obou stanovisek jednoznačně vyplývalo, že předmětné žádosti nelze vyhovět, nebylo tedy nutno vést další řízení, resp. obstarávat další podklady (srv. i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, publ. pod č. 2423/2011 Sb. NSS). Podrobněji k nemožnosti dodatečného povolení stavby, resp. k zákonnosti závazných stanovisek odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek městského soudu, který se tím dostatečně zabýval.

[17] Městskému soudu nelze vytýkat ani to, že se věcně nezabýval námitkou, že závazná stanoviska jsou v rozporu se zásadou shodného rozhodování skutkově stejných či obdobných případů (§ 2 odst. 4 správního řádu).

[18] Podle § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

pokračování

[19] Podle § 71 odst. 2 s. ř. s.: *Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

[20] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do *dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (...).*

[21] Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že stěžovatel uvedenou námitku vznesl až na ústním jednání konaném dne 9. 4. 2019, tedy po uplynutí lhůty, ve které lze vznést nový žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). V žalobě (doručené městskému soudu již v roce 2017) stěžovatel uvedený žalobní bod (námitku) neuplatnil. Zákon přitom ukládá soudu zabývat se pouze námitkami, které byly vzneseny ve lhůtě pro podání žaloby. *Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.* (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i judikatura. Srv. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2008 Sb. NSS, kde se uvádí: „*Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby.*“ Soudní řád správní umožňuje správním soudům zabývat se (s výjimkou zásadních vad řízení – viz např. § 109 odst. 4 s. ř. s.) pouze žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2004, č. j. 4 Azs 3/2004 - 48, ze dne 29. 4. 2010, čj. 9 As 32/2010 - 75, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Ads 268/2016 - 126, či ze dne 21. 10. 2016, čj. 8 As 27/2016 - 62). Nelze tedy vytýkat městskému soudu, že se uvedenou námitkou věcně nezabýval.

[22] Stěžovatel dále namítal, že městský soud řádně neodůvodnil, proč nevyhověl návrhu stěžovatele na vyžádání znaleckého posudku k předmětné stavbě, resp. stran vhodnosti jejího umístění v dané lokalitě. Tato námitka není důvodná.

[23] Podle § 72 s. ř. s. může soud v soudním řízení správním zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak), přičemž toto dokazování provádí zásadně při jednání. Otázka výkladu tohoto ustanovení byla v minulosti opakovaně řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten již ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 104, uvedl, že ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. upravuje možnost soudu zopakovat a doplnit dokazování, kterou však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost. Podle uvedeného rozsudku a dále také rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 - 90, závisí konečná volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny, na rozhodnutí soudu, s ohledem na dostatečnost zjištění skutkového stavu v rámci řízení před správním orgánem. Pokud tedy soud např. dospěje k závěru, že provedení navrhovaných důkazů by, vzhledem k rozsahu skutkových zjištění objasněných ve správním řízení nepřineslo žádné relevantní skutečnosti, není bez dalšího vadou řízení, pokud tyto důkazy při jednání neprovede. Krajský (městský) soud tedy může na základě své úvahy rozhodnout o neprovedení navrhovaných důkazů, je však nutno zdůraznit, že v takové situaci je povinen svůj postup důkladně odůvodnit. V opačném případě poruší čl. 36 Listiny základních práv

a svobod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, uveřejněný pod č. 51 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, či rozhodnutí ve věcech sp. zn. III. ÚS 150/93, 49/2 SbNU 87; sp. zn. IV. ÚS 185/96, 131/6 SbNU 461; sp. zn. II. ÚS 213/2000, 19/25 SbNU 143; sp. zn. I. ÚS 549/2000, 63/22 SbNU 65; sp. zn. IV. ÚS 219/03, 25/32 SbNU 225, či sp. zn. II. ÚS 152/15).

[24] Uvedené povinnosti městský soud dostal. Jak vyplývá ze spisu, městský soud se návrhem stěžovatele zabýval a řádně odůvodnil, proč mu nevyhověl. Městský soud shledal důkazy shromážděné ve správním spise za dostačující pro posouzení věci (obě odborná stanoviska jsou zcela jednoznačná a pro posouzení dané věci jsou adekvátním podkladem), s čímž se ztotožňuje s ohledem na výše uvedené i Nejvyšší správní soud. Z obou stanovisek jednoznačně vyplývá, z jakých důvodů nelze považovat provedené stavební úpravy za souladné se zájmy památkové péče. Podrobněji viz stanoviska dotčených orgánů, které jsou nadány příslušnou odborností (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65). Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel mohl po celou dobu správního řízení předložit odborné posouzení vypracované odborníkem (znalcem) pro danou oblast. Žádné takové odborné posouzení, resp. znalecký posudek (který by odborné závěry dotčených orgánů relevantně zpochybnil) však nepředložil. Teprve v rámci soudního řízení v obecné rovině uvedl, že vzhledem k tomu, že „žalovaný, resp. autor druhostupňového závazného stanoviska ani k výhradám žalobce, uplatněným v odvolacím řízení, nebyl s to svůj subjektivní pohled na předmětnou změnu stavby dostatečně objektivizovat, dává žalobce soudu ke zvážení možnost ustanovení znalce příslušné odbornosti.“ Městský soud přitom neopomněl se zabývat důvodností takového návrhu (viz výše). Městskému soudu nelze vytýkat ani následující navazující argumentaci: „Nadto zachycení aktuálního stavu ve znaleckém posudku je pro posouzení napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vychází přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).“ Městským soudem akcentované ustanovení (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) skutečně ukládá správnímu soudu vycházet při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a nikoliv posuzovat stav věci k datu soudního rozhodování. Zdejší soud připomíná, že v dané věci žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 7. 2017 zamítl odvolání a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ze dne 31. 10. 2014. Stěžovatel se přitom na soudním jednání v roce 2019 domáhal vypracování znaleckého posudku zachycujícího i aktuální stav předmětné stavby, resp. jejího okolí (a nikoliv pouze stavu k datu vydání správního rozhodnutí), tj. svůj návrh směřoval nikoliv pouze k datu vydání rozhodnutí (ale k pozdějšímu datu). Nejvyšší správní soud doplňuje, že „těžiště dokazování má probíhat před správními orgány, přičemž není úlohou správních soudů provádět složitá dokazování a nahrazovat tak to, co měl již před nimi učinit správní orgán [...] Správnímu soudu přísluší v rámci soudního přezkoumání správního rozhodnutí posoudit, zda správní orgán provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět. Soudní řízení správní není pokračováním správního řízení. Úloha správního soudu je tak primárně přezkumná, v zásadě se nejedná o soud nalézací, byť je správní soud samozřejmě oprávněn v přiměřeném rozsahu doplnit dokazování provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2

pokračování

s. ř. s.).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 5 Afs 89/2013 - 29). Obdobně podle rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 114/2015 - 36, „*v řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. má krajský soud běžně řešit, a to typicky prováděním důkazů, skutkové otázky, jež byly zkoumány ve správním řízení, jehož výsledek, tedy žalobou napadené správní rozhodnutí, přezkoumává. Dokazování před soudem se však má zásadně omezit na prověření toho, zda skutkové závěry ze správního řízení obstojí.*“ Pokud pak stěžovatel poukazoval na náleznost Ústavního ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, konstatuje soud, že ani z něho nevyplývá nutnost vyhovění jakémukoliv důkaznímu návrhu vznesenému účastníkem řízení. Ústavní soud v něm akcentoval nutnost řádného odůvodnění nevyhovění důkaznímu návrhu, což v daném případě splněno je. Nedošlo proto k namítané vadě řízení, resp. k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a městského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl kasační soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[26] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání. S ohledem na povahu dané věci a připravenost věci k rozhodnutí rozhodl soud přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. srpna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu